

[Alfred Jensen.]

mindre for det kommende finansår end for indeværende, og jeg har allerede omtalt skolebyggeriet i Sønderjylland, hvor tilskuddet reduceres fra 650 000 til 220 000 kr., ikke fordi man i Sønderjylland ønsker denne reduktion, men fordi man ikke kan få materialebevilling til skolernes opførelse. Det forekommer os ravruskende galt, og det medfører jo, at børnene ikke får den undervisning og ikke udstyres med de færdigheder, som de bør have for at kunne klare sig i livet den dag, de forlader skolen.

Det drejer sig først og fremmest om børnene i de eksamensfri mellemskoler; det viser sig jo, at de har de største vanskeligheder ved at opnå lærepladser; sagkyndige påstår, at det ikke så meget skyldes delingen som det, at der ikke ofres nok i retning af at stille de fornødne egnede lærere og fornødne rekvisitter til rådighed. Når det er tilfældet, kan det da ikke være rimeligt, at der skal spares på dette område på et tidspunkt, da man taler om, at der er 600 mill. kr. i overskud i statskassen. Jeg har ikke fremsat disse bemærkninger for at kaste mig ud i en skolestrukturdebat, for jeg har den opfattelse, at enten man får den ene eller den anden skolestruktur, skal der stilles flere midler til rådighed; det behøver man ikke at vente med at gøre, indtil vi har fået en endelig skoleordning, det kan man lige så godt gøre og bør man gøre allerede nu.

Hvad den videregående uddannelse angår, er det absolut ikke bedre her; der er for få faglige og tekniske skoler, og de midler, der stilles til rådighed for skolerne, er utilfredsstillende. Der er til ungdommens uddannelsesfond kun afsat 4 mill. kr. til stipendier, og enhver ved, at det rækker ikke til. Den student, der ikke får tilskud eller hjælp hjemmefra, er næsten pisket til at tage arbejde, medens studiet foregår. Det viser sig, at næsten halvdelen af studenterne ved universiteterne har lønnet arbejde ved siden af studiet, og selv om det er muligt for enkelte at passe studiet ved siden af arbejdet, er det næppe nogen heldig fremgangsmåde. Når halvdelen af dem, der slår ind på studievejen, giver op og ikke opnår afgangseksamen, hænger det også i høj grad sammen med de studerendes økonomiske vanskeligheder. Derfor bør der

stilles større midler til rådighed end de foreslåede 4 mill. kr.; det burde være de 30 mill. kr., som studenterne har foreslået. Jeg erkender, at man kan indvende, at det er dyrt, det er alt for mange penge, men hvis landet skal følge med i den tekniske og videnskabelige udvikling, bliver det simpelt hen nødvendigt at give ungdommen en bedre uddannelse. Det er her, vor fremtid ligger, og derfor synes jeg, at det var såre rimeligt, når det ærede medlem hr. Lannung gjorde opmærksom på, hvor langt vi egentlig står tilbage, og hvor meget vi burde ofre for at komme på højde med andre stater — med de førende på dette område kan måske være noget vanskeligt, men i hvert fald må vi betydeligt længere frem, end vi er.

Det er iøjnefaldende, at når det drejer sig om civile uddannelsesformål, er der en karrighed af den anden verden, men denne karrighed kendes ikke, når det drejer sig om militæruddannelsen. Når det drejer sig om uddannelse af jetpiloter, er der praktisk taget ingen smalle steder, så ødsles der i alle ender og kanter. Enhver kan se, hvad der har mest værdi, ikke alene for dagen i dag, men også for fremtiden; det må være med hensyn til den civile uddannelse, der skal sættes ind.

Jeg har bemærket, at militærudgifterne er opført med samme beløb som det, man regner med at bruge i indeværende år, og det kunne måske synes at være tilfredsstillende, at man ikke går højere op, men da vi har den opfattelse, at betydelig større reduktioner er mulige og nødvendige, kan det ikke tilfredsstillende os. Jeg føler mig heller ikke overbevist om, at det, der her foreslås, bliver de endelige beløb. Jeg ved naturligvis ikke, hvad regeringen eller forsvarsudvalget har i posen; men de planer, man tumler med inden for NATO, tyder da på, at oprustningen skal forceres, og det kunne også tyde på, at der ikke bliver tale om mindre, men tværtimod om større militære udgifter. Den omstændighed, at man stemte imod at lade vor forespørgsel om Danmarks stilling til de problemer, der kommer frem på NATO-mødet, nyde fremme, synes jeg tyder på, at man ikke ønsker at diskutere disse problemer for åbent tæppe, også fordi man ikke ønsker at fastslå, hvor langt og hvor vidt man egentlig vil gå.

Vi håber, at regeringen står fast på